

„ВЕЧЕРНА ПОЩА“

ГОТЪМЪ ЕЖЕДНЕВЕНЪ ВЪСТНИКЪ
за политика, литература, економия и индустрия

АБОНАМЕНТИ:

	за година	6 мѣсеца	3 мѣсеца
за България и Сърбия:	24 лева	— 12 лева	— 6 лева.
за странство:	40 лева	— 20 лева	— 10 лева.

АБОНАМЕНТИТЪ ПОЧВАТЪ ОТЪ 1 и 15 НА МЪСЕЦА

За отдѣлни абонаменти на „Илюстрирана Вечерна Поща“
се плаща за България и Сърбия 5 лева годишно,
за странство — 8 лева годишно.

ЕДИНЪ БРОЙ 10 СТОТИНКИ.

Вечерна Поща**Le Courrier du Soir. — Abendpost.**

Телефонъ 122,2.

— Sofia — Bulgarie —

Téléphon 122,2.

„БАЛКАНСКА АГЕНЦИЯ“

за публикации, разни свѣдения, фабрични марки, патенти и пр.
Булевардъ Дондуковъ, № 46, София.
има изключителното право да събира обявления и реклами
за „Вечерна Поща“.

За обявления се плаща:

за I стр. 1 левъ на редъ; на II и III, слѣдъ хрониката, 2.50 л.
на редъ и на IV стр. по 30 ст. на редъ.

Единъ редъ има 4 сантиметра и се смѣта отъ корпусъ 8.

Малкитѣ обявления отъ 20 думи 50 ст.; 3-кратно — 1 левъ.

ВСИЧКО ВЪ ПРѢДПЛАТА.

Всичко що се отнася до вѣстника се адресира до
г-на Директора на в. „Вечерна Поща, Бул. Дондуковъ № 48.

РЪКОПИСИ НЕ СЕ ВРЪЩАТЪ.

Les annonces sont reçues exclusivement à l'Agence Balkanique, B-d Dondoukoff, 46. — Sofia.

ANNONCES à la 1-ère page 1 f. la ligne; à la IV-ème 30 cts.; la ligne 4 cm.; à la III-ème, après la chronique, 2 f.50 cts. la ligne.
ABONNEMENTS: pour l'Etranger 40 fcs. par an; six mois — 20 fcs.; trois mois — 10 fcs. Les abonnements commencent le 1 et le 15 du mois.

Вчерашния празникъ въ Македония.

Вчера, привечеръ, бѣхъ между македонци. Едни отъ тѣхъ, като мене, сж напуснали Македония отъ прѣди години; други туку-що сж избѣгали отъ тамъ. Имаше между тѣхъ бивши четници, сега осждени на бездѣйствие, имаше и търговци, прокудени отъ терора на чуждитѣ пропаганди. И всички бѣхъме обладани отъ едно мъчително настроение, отъ нѣщо болезнено, смѣтно и потайно, което ни стягаше гърлото и ни тежеше на сърдцето като камъкъ.

Вече хубавия майски день гаснѣше. Отъ небето падаше една вѣдра синкава дрѣзгавина тукъ-тамъ, съ люлякови отсѣнки. Весели гласове, слѣти въ нѣкое далечно шумоленье, долитаха отъ градинитѣ, отъ площадитѣ, отъ улицитѣ на оживления градъ, шумящъ въ празничната радостъ. И пѣсни се чуваха съ вѣодушевени припѣви, звучаха музики, още неуморени въ тоя часъ, и първитѣ ракети се възвишаваха въ чистото лунно небе описвайки фантастични криви линии. Нѣкакво упоение се носѣше въ въздуха, упоението на маситѣ, малко грубо, малко тежко, малко сурово — може би — но неизказано мило иначе съ своята непосредственостъ и съ наивната радостъ на народната душа, жедна за празненства.

А ний, при тая весела врява, която брѣмчеше надъ градътъ, при това ликувание, което сякашъ се носѣше като трепетъ въ вѣдрата синина, една остра, неумолима тжга ни обземаше мислейки за това, което ставаше въ тоя часъ въ нещастнитѣ македонски крайнини.

Позволило ли е турското правителство и тая година да се празнува деньтъ на святиелитѣ? Смѣе ли още населението тамъ, по паланкитѣ, по селата, да празнува народния празникъ? Нѣкое подло нападение не е ли окървавило свѣтлия день, засади не сж ли разпрѣснали безпомощнитѣ тълпи, жалки въ празничната си прѣмѣна?

Цѣлата гамма отъ македонскитѣ нещастия се призоваваше

въ въображението ни, безконечната верига отъ убийства, пожари, унижения, — цѣлия този ужасенъ процесъ, чрѣзъ който се унищожаваше българското плѣме, чрѣзъ който се позори българската честь — и ний чувствувахме, че тоя день, който тукъ се празнува съ шумъ, съ радостъ, съ ликующи викове, не е въ Македония нищо друго, не може да бжде тамъ нищо друго освѣнъ единъ мълчаливъ день на народенъ трауръ, единъ черенъ, скърбенъ, трагиченъ день...

А бѣ врѣме, когато тоя 11 май бѣ день на радостъ за българитѣ въ Македония. Народното дѣло вървѣше бързо, българската свѣсть растѣше буйна, а името на България се носѣше гордо, велико, сияйно, и будѣше въ сърцата на поробенитѣ възторгъ и надежди. Тоя день църквитѣ се окичваха въ зелени вѣйки и цвѣтя, училищата се украсяваха съ всичкитѣ прѣлѣсти на цѣфналитѣ ливади и на раззеленѣлитѣ гори, и по хълмоветѣ, по полянитѣ, по селскитѣ стжгди, народнитѣ хора се виеха кичести и кръшни подъ звуковетѣ на гайдата.

Дѣ е сега веселата Македония, вѣрующа въ себе си, опиянена отъ блѣнове за бждащето, горда съ подкрѣпата на княжеството? Сегашната Македония е унижена, смазана, поругана — вѣрующа въ бждащето още, на пукъ на всичко, но безъ куражъ вече да изказва своята вѣра.

Македония е сега въ ржцѣтъ на враговетѣ ни, сякашъ откупъ за една война, която изгубихме безъ да воюваме...

Македония е за втори пжтъ отнета отъ насъ и двойно поробена. И отъ това, което е българско въ нея, ще остане тъкмо толкова, колкото трѣба, за да свидѣтельствува вѣчно за нашия народенъ позоръ...

Тоя позоръ, ще имаме ли печалния куражъ да го носимъ? ще ли има тоя куражъ княза на България, ще ли има тоя куражъ правителството му, ще ли има тоя куражъ войската, зарадъ която народа даде послѣднитѣ си срдства?